

I den fra Kommissionen derefter modtagne Betænkning — af hvilken nogle Eksemplarer medfølge — har denne udførligt udtalt sig om Statens Forpligtelse til at støtte Børnehjemmene, om de Fordringer, der bør stilles til det enkelte Hjem, for at det kan anerkendes som understøttelsesberettiget, om Principperne for Fordelingen, om Kontrollen med Hjemmene og endelig om, hvorledes de for Tiden forhaandenværende Forhold med Hensyn til Hjemmenes Antal og Frekvensen til dem stille sig.

Som det af Betænkningen vil erfares, foreslaar Kommissionens Flertal Statshjælpen begrænset til dels den indirekte Hjælp, der vil kunne ydes alle anerkendte Børnehjem derigennem, at det til Opdragelse under Statstilfyn bestemte Barn i Genhold til den af Kommissionen foreslaaede Lov om „Behandling af forbruderriste og forsvømte Børn og unge Personer“ anbringes i et Børnehjem, dels den direkte Hjælp, der bør ydes saadanne anerkendte Børnehjem, der have som særligt Formaal at antage sig Børn, som give Anledning til at befrygte, at de, hvis Samfundet ikke tager sig af dem, ville komme til at høre til dets Fiender eller dog til dets daarligste Elementer, eller som paa Grund af Strøbelighed eller lignende frembyde særlig Smittefare for andre eller Fare for til Stadighed at ville falde det offentlige til Byrde. Saadan direkte Hjælp antoges af Flertallet at maatte komme 2 à 300 Børn til gode, saaledes at Statens samlede Bidrag, beregnet med 50 Kr. pr. Barn, ikke vilde overskride 15,000 Kr.

Kommissionens Mindretal foreslaar, at direkte Statshjælp ydes til alle anerkendte Børnehjem uden Hensyn til, om de have det ovennævnte særlige Formaal eller ikke. Efter Mindretallets Formening er der af de bestaaende Børnehjem kun 2, der have et saadant særligt Formaal, nemlig Rindstrup pr. Gølfed og Talitha Kumi, der særlig er beregnet paa svagelige Børn. Fra Mindretallets Udgangspunkt vilde der i det hele være ca. 35 Børnehjem, med Hensyn til hvilke der med Grund kunde blive Tale om, at de burde støttes af Staten, og forudsatte man, at Understøttelsen, som af Mindretallet foreslaaet, beregnedes til 40 Kr. pr. Barn, vilde den samlede Understøttelse med et Børneantal af ca. 900 blive ca. 36,000 Kr.

Med Hensyn til dette Ministeriums Stilling til fremtidige Bevillinger paa dette Omraade skal man bemærke, at man vel — som over for Kommissionen udtalt — maa fastholde, at denne Sag først og fremmest er dels et kommunalt, dels et privat understøttelsesansliggende. Paa den anden Side maa det erkendes, at den hele Børnehjemsvirksomhed, samtidig med at være til væsentlig Nytte for Samfundet, er af en saa særegen og fra den almindelige Forsørgelsesvirksomhed forskellig Natur, at det ikke med Villighed kan forlanges af Kommunen, at den tager hele den Del af Byrden, som den private Godgørenhed ikke vil bære, og lige saa lidt kan Sagen formentlig afvises med en Henviisning til denne sidste Faktor.

Selvfolgelig maa Kommunen, der for adskillige af de paa Børnehjemmene optagne Børns Bedkommende fritages for Udgifterne ikke blot til Børnenes Ophold men ogsaa til deres Undervisning, bidrage med en væsentlig Andel af Understøttelsen til Hjemmene, saaledes som det ogsaa hidtil har været Tilfældet, idet der — efter Oplysningerne i Kommissionsbetænkningen — af den samlede Udgift (224,943 Kr.), som Børnehjemmene — med Undtagelse af de egentlige Opdragelsesanstalter og Hjem, baarne af egne Midler — i alt 44 have haft i 1891, er afholdt 35 pCt. af Kommunen, medens Statens Bidrag kun repræsenterer 3 pCt. og den private Godgørenhed 62 pCt.

Idet man i Overensstemmelse hermed gaar ud fra, at Staten ikke bør begrænse sin Hjælp til Børnehjemmene inden for de af Kommissionens Flertal angivne Grænser, maa man paa den anden Side fastholde, at der ikke bør være Tale om at udvide Statsbidraget saa stærkt, at samtlige de af Mindretallet angivne 35 Hjem blive understøttede, end mindre tillige, at Understøttelsen gives med et forholdsvis saa stort Beløb som 40 Kr. for hvert Barn, hvorved den samlede Bevilling som nævnt vilde stige til 36,000 Kr. Allerede Følgerne for Fremtiden maatte gøre en saa vidtgaaende Hjælp meget betænkelig. Den naturligste Ordning af dette Forhold vilde formentlig være, at Staten — i Uighed med, hvad der er gennemført for Højskolerne — fastsætter et vist Beløb, som den vil anvende til Støtte for Børnehjemmene, og at der da blandt de Hjem, som ansøge om en saadan Understøttelse, udvælges en Række som i særlig Grad værdige til denne. Ved dette Udvalg, der maatte ske efter Forslag af den Mand, der paa Statens Vegne vilde have at føre Tilfyn med Hjemmene, kunde der da tages Hensyn til det af Kommissionen fremhævede Synspunkt for Afgørelsen, idet der i øvrigt maatte sørges for, at de enkelte